

Rozhovor s Ing. Bc. Annou Hubáčkovou, ministryní životního prostředí

Paní ministryně, hned na začátku mám na vás otázku. Jaká byla Anna Hubáčková jako malá holka? Samé jedničky, pilná žačka, nebo odřená kolena a občas nějaká ta poznámka?

To je otázka na tělo. Takže – samé jedničky, pilná žačka a občas nějaká lum-párnička a odřené koleno.

Po gymnáziu jste nastoupila na Fakultu stavební Vysokého učení technického v Brně, kde jste si vybrala obor vodní hospodářství. Proč zrovna stavařinu a vodu?

To byla velká náhoda. Původně jsem se hlásila na ČVUT v Praze – obor ekonomika staveb (už přesně nevím název). Sice jsem byla přijata, ale současně mi nabídli přestup na jiný obor, aby mohl být na tento obor přijat vlivnější student. Bylo mi to sděleno v době, když už jsem byla na tzv. studentské letní aktivitě. Tam jsem potkala bezva partu studentů – všichni z oboru vodních staveb. No, a bylo rozhodnuto. Když jiný obor, tak voda a na VUT v Brně.

Vášim prvním zaměstnáním, pokud se nepletu, byla pozice ve společnosti Vodovody a kanalizace Hodonín, kde jste měla na starosti ochranu vodních zdrojů. Pamatujete si na svůj první projekt z té doby?

Můj první projekt byl současně mojí diplomovou prací. Šlo o zásobení jihovýchodní oblasti okresu Hodonín pitnou vodou. Konzultanta mi dělal tehdejší náměstek Vodovodů a kanalizací Ing. Stanislav Košacký. Po mém nástupu na VaK Hodonín bylo pro mě nádherné zjištění, že se můj projekt nedává do šuplíku, že se použil a podle něj se vlastně celý vodovod i postavil a funguje.

Mým prvním projektem už jako vodohospodáře VaK Hodonín byl návrh pásem ochrany vodního zdroje. V tuto chvíli si už přesně nepamatuji, který to byl, ale postupně jsem dělala všechny a moc mě to bavilo.

Vaše zaměření vás potom dovedlo ke kariéře úředníka. Nejdřív na pozici vedoucí referátu životního prostředí na Okresním úřadě v Hodoníně a potom nadlouho jako vedoucí odboru životního prostředí Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Co vás přimělo k rozhodnutí opustit „techniku“ a přejít na „úřednickou“ dráhu?

Ochrana vodních zdrojů byl ten největší motiv. Měla jsem hotové návrhy na ochranná pásma a to vyhlásování se mi jevilo jako zbytečně dlouhý proces. Neustále jsem atakovala tehdejšího vedoucího odboru, až mi nabídl místo. Tak jsem si to tam šla povyhlášovat! A byla to další krásná práce s lidmi a také první velké zkušenosti s přesvědčováním o nezbytnosti chovat se k vodě lépe, chránit si její kvalitu atd.

Pak jste přestoupila na Krajský úřad Jihomoravského kraje, kde jste prožila spoustu let. Co jsem sám osobně dokázal zachytit, nikdo vám neřekl jinak než „naše Anička“. :-) Bral jsem to jako výmluvný důkaz vaší oblíbenosti, což je na úředníka až nevídané. Úřad jste však nečekaně rychle opustila. Dá se k tomu s odstupem času něco říct?

Ráda na práci s kolegy v Jihomoravském kraji vzpomínám. Hodně se nám toho podařilo. Až na závěrečné měsíce mého působení, které jsem už raději zapomněla. Přišli někteří další krajští politici s jinými představami o ochraně

životního prostředí, do nichž můj styl komunikace a práce nezapadl. Odešla jsem ze dne na den, ale kdykoli se i po letech vracím na Jihomoravský kraj, jsem vítána. Na rozdíl od nich.

Positivní vnímání vaší osobnosti ze strany veřejnosti se projevilo i vašim jednoznačným vítězstvím v senátních volbách v roce 2016. Jaké pocity ve vás převládaly?

Byly to nepředstavitelně silné pozitivní emoce, velká radost a možná i trochu pocit zadostiučinění.

Ovšem pak také velká odpovědnost.

Během své profesní kariéry jste řešila mnoho zajímavých a neobvyklých případů. Na který z nich vzpomínáte nejvíce – ať už v dobrém, nebo zlém?

V oblasti životního prostředí zažijete skutečně mnoho jedinečných případů či událostí. Nejvíce se vám vryjí do paměti ne ty krásné a úspěšné, ale většinou ty krizové. Povodně, havárie, dopady sucha, kalamity kůrovcové, komáří, sinicové a jiné. Ale i u katastrof zažijete krásné okamžiky. Do Podhradí, kde lidé zažili dvě povodně za jeden rok, jsme jeli vysvětlovat, proč se to stalo. Bylo to samozřejmě velmi citlivé, vždyť lidi byli krátce po sobě dvakrát vyplaveni. Většina občanů si to s námi přirozeně hodně ostře vyříkávala, ale přišli i manželé, jimž vlastně povodeň a společně prožité trauma zachránilo manželství a rodinu.

Nyní jste ministryně životního prostředí. Kdyby vám někdo před patnácti lety řekl, že jednou budete řídit celý resort životního prostředí, co byste na to řekla?

Hodně bych se smála. Nikdy jsem si nepřipustila, že bych se mohla stát starostkou nebo senátorkou, a ministryně už vůbec ne. Jsou to velké náhody, příležitosti a výzvy a já je prostě zvedám.

Coby ministryně životního prostředí za Českou republiku vedete jednání s polskou stranou ve věci dlouholetého sporu mezi Českou republikou a Polskem o dopadech těžby v hnědouhelném dole Turów. To je hned na začátek v pozici ministryně nelehký úkol. Dá se tato kauza srovnat s něčím, co jste zažila a řešila v minulosti?

Toto je kauza s mezinárodním dopadem a takových jsem moc nezažila. Jihomoravský kraj sousedí se dvěma státy, se Slovenskem a Rakouskem, takže u společných řešení některých problémů, nejčastěji jednání o manipulacích na řece Moravě a Dyji v průběhu povodní, jsem samozřejmě byla a právě tyto zkušenosti se mi moc hodily při jednání v Polsku k činnosti dolu Turów. Je to vždy o vyvažování našich oprávněných zájmů, našeho práva a současně o respektování mezinárodního práva a práva jiné země. Nebývá to jednoduché, ani když společně děláte hezké projekty, třeba na ochranu krajiny, natož když se řeší škody či újmy.

Téma trvale udržitelného rozvoje se u nás skloňuje už třicet let, od dob federálního ministra životního prostředí Josefa Vavrouška. Mnoho řadových občanů však může mít pocit, že se v této věci neudělalo dost.

Lidi, jako byl Josef Vavroušek, je kolem nás hodně a mně se zdá, že čím dál víc. Všech si moc vážím, hlavně těch mladých. Ano, stále je před námi mnoho úkolů, ale klimatická změna výrazně pomáhá měnit také naše myšlení a já pevně věřím, že i změny v naší krajině a našem životním prostředí budou rychlejší.

Před časem jsme v našem časopise zpovídali pana Pavla Fošumpauera (zástupce vedoucího katedry hydrotechniky Fakulty stavební ČVÚT – poz. redakce), a to na téma „vývoj vzdělávání v oboru vodního hospodářství“. Zeptám se tedy i vás. Jak vidíte současný stav vzdělávání a přála byste si jakožto ministryně životního prostředí docílit toho, aby praktická ekologie byla trvale součástí osnov na základních a středních školách?

Rozhodně ano. Budu se snažit ve spolupráci s ministerstvem školství dostat ekologii i do rámcových školních programů základních škol. Co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš – to platí a platit bude. Ekologické osvětě a vzdělávání se budeme na našem ministerstvu více věnovat.

Jednou z vašich avizovaných priorit je ochrana pitné vody. Co přesně to ve vašem podání znamená? Co byste v pozici ministryně životního prostředí v tomto směru upravila/změnila?

V podání ministryně to znamená předložit legislativu, která bude vodu více chránit – už nyní pracuji na předložení návrhu novely ústavy v tomto duchu. A pak také připravit dotační tituly, které povedou k posílení návratu vody do krajiny, k ochraně její kvality, zadržení vody v krajině, podpoře budování nových zdrojů vody, čištění odpadních vod... atd. A samozřejmě je třeba se velmi soustředit na osvětu a zapojit do ní i celé ministerstvo.

Nedá mi to dát vám na závěr jednu otázku na odlehčení. Máte krásné české křestní jméno Anna, s nímž je spojeno mnoho rčení a pranostik, především „Svatá Anna, chladna zrána“. Věříte – jako absolventka dvou vysokých škol – na tyto tradice a moudra našich předků?

Naši předci se k přírodě chovali mnohem lépe než my, lépe ji znali a jejich odkazům v podobě pranostik a tradic velmi věřím a ctím je.

Vršovická ulice, kde sídlí Ministerstvo životního prostředí, je lemována sakurami, které na jaře krásně kvetou. Přeji vám, abyste se z pohledu na tu rozkvetlou ulici mohla těšit co nejčastěji. Děkuji za rozhovor.

Ing. Josef Nistler

Ing. Bc. Anna Hubáčková

Ing. Bc. Anna Hubáčková se narodila v Hodoníně. Je absolventkou oboru vodní hospodářství na Vysokém učení technickém v Brně a oboru veřejná správa na Právnické fakultě Masarykovy univerzity. Pracovala ve společnosti Vodovody a kanalizace Hodonín, kde měla na starosti ochranu vodních zdrojů, později působila jako vedoucí referátu životního prostředí na Okresním úřadě v Hodoníně a vedoucí odboru životního prostředí Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Za svou činnost a spolupráci s nevládními organizacemi obdržela v roce 2005 Cenu ministra životního prostředí. Ve své funkci byla také členkou krizových štábů, podílejících se na řešení krizových situací, i předsedkyní povodňových komisí. V letech 2014–2018 zastávala funkci starostky obce Ratíškovice a od roku 2016 je senátorkou za Hodonínsko. V roce 2020 byla zvolena zastupitelkou Jihomoravského kraje a působila jako předsedkyně Komise životního prostředí a zemědělství. Je vdaná, má dva dospělé syny a tři vnoučata.